

«17η Μαΐου της Σαμαρείτιδος»

Λυκαυγές 17ης Μαΐου

Κάτι αλλάζει στο χάραγμα της... φαίνεται η διαφορετικότητα της ημέρας μέσα από ασυνήθιστες για εποχή θερμοκρασίες, μέσα από ακατανόητα ασυνήθιστες για μας εικόνες και συναισθήματα... ένα πρωινό περιτυλιγμένο από εκκωφαντικό ήχο καμπάνας και θύμησες απελευθέρωσης...

Κυριακή της Σαμαρείτιδος, ορόσημο Ορθοδοξίας και χαραγμένης μνήμης στο χριστιανικό υποσυνείδητο. Ανοίγουν οι θύρες ναών ύστερα από την πανώλη του Μάρτη. Ο ναός του Αϊ Γιώργη ορθώνει με δέος το ανάστημά του... ήσυχη δύναμη, καθώς ανοίγει διάπλατα την πόρτα του στους καλεσμένους τ' ουρανού... Η πολυτέλεια που κρύβεται μέσα του, καλλιεργεί συναισθήματα επισκέπτη σε έπαυλη και πώς να περάσει κανείς μέσα σε τέτοια εκθαμβωτικά απαστράπτουσα καθαριότητα... Αισθήματα ενδιασμού και ντροπής για τις πατημασιές που θα αφήσουν πίσω τους τα υποδήματα ψυχής.

Η Πλατυτέρα των Ουρανών στον θόλο του Ιερού, αυστηρή ταξιθέτρια, υποδεικνύει στον κάθε ένα την εξ αποστάσεως θέση του. Αυστηρή στρατιωτική πειθαρχία με θρησκευτικό δέος που πηγάζει εκ των έσω, χαλαρώνει λίγο τη στάση του σώματος, να πάρει μιαν ανάσα η πίστη μέσα από τις μάσκες. Ευλαβικά σκυφτοί οι πιστοί κι εμφανώς συγκινημένοι πράττουν τα υπέρ του δέοντος.

Ο προαύλιος χώρος... μια εικόνα χίλιες λέξεις, διατηρώντας συμμετρικά τις αποστάσεις ο κάθε πιστός απορροφημένος με σεβασμό στα «πιστεύω» του, μέτοχος και κοινωνός, μονάδα στο σύνολο, αγγελιοφόρος λειτουργίας, πίνακας ομολογίας πίστης...

Όταν ο κόσμος συρρικνώνεται πρέπει να αναζητά τις διάπλατα ανοιχτές θύρες του Αϊ Γιώργη της τοπικής μας κοινωνίας, τις Κυριακές της Σαμαρειτίδος... Όταν λιποψυχεί, πρέπει να αναζητά τον πρώτο εκκλησιαστικό άρχοντα του ναού Του Αϊ Γιώργη, τον π. Μιχαήλ, παίρνοντας απλόχερα μαθήματα προσφοράς αγάπης και ανθρωπίνων αξιών, την κάθε Κυριακή της Σαμαρείτιδος...

Εκεί και τότε, δεν αναζητά κανείς μόνος του με ενδοιασμό το Θεό. Έρχεται ο ίδιος ο Θεός με τη μορφή αγγέλου, κατευθύνοντας το βηματισμό του π. Μιχαήλ, να κυνηγά με τα διερευνητικά του μάτια την προτεραιότητα της αναζήτησης πιστού για μετοχή στα θεία. Κι αν ακόμα ο Θεός κοινωνούσε λεπρό δια χειρός π. Μιχαήλ, οι ενορίτες του Αγίου, θα ακολουθούσαν το επόμενο βήμα στο μυστήριο, εικόνα για τα μάτια του αποστεωμένου επιστημονικά κόσμου περί μεταδόσεως ιών...

Κι εκεί τη Κυριακή της Σαμαρειτίδος ενσαρκώνεται το κείμενο του ευαγγελίου.. «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας... καὶ λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμί, ὁ λαλῶν σοι...» Εκεί και τότε, το βλέμμα της ψυχῆς των πιστῶν ταπεινά ανασηκώθηκε από το πάτωμα για να πάρει τα δάκρυα του ποιμένα τους, να τα φυλάξει παρακαταθήκη κι ευλογία για κάθε επόμενη γενιά τις Κυριακές της Σαμαρείτιδος.

«Ἐγὼ εἰμί, ὁ λαλῶν σοι...» ο Θεός Λόγος, το φως της χάριτος που συναντιέται, ενώνεται με το φυσικό φως που διαχέεται άπλετο από τα παράθυρα του ναού, διογκώνεται, θριαμβεύει και τυλίγει όλο το εκκλησιασμά του σαν φτερούγες αγγέλου.

Πρωίνο Κυριακής 17ης Μαΐου, της Σαμαρειτιδος. Η Β' Θεία Λειτουργία έχει τελειώσει, η θεία χάρη και η ανθρώπινη προαίρεση έχουν ολοκληρωθεί, τουλάχιστον στο στάδιο της

ίασης ψυχής που τελέσθηκε μέσα από τη συμμόρφωση πιστών στους λόγους Θεού, μεταπλάθοντας συμπεριφορές σε τελεία υπακοή...

Ο απαστράπτων άγγελος περιτυλιγμένος με το μπλε πέπλο της συγκινησιακής φόρτισης του π. Μιχαήλ, μεταφέρει στους έσω οφθαλμούς το δάκρυ του ποιμένα τους, μετουσιώνοντας τα θεία λόγια σε έργα που επισφραγίζουν τη πίστη μας μέσα από ήχο και φως άπλετο.

Πόσο ο Θεός Λόγος οικειούται τα ανθρώπινα!... Λυκαυγές 17ης Μαΐου ,της Σαμαρείτιδος... τα πεπραγμένα έσονται παρόν...

Αλεξάνδρα